

Ann Napolitano
EZÜST MADARAK

ANN NAPOLITANO

EZÜST MADARAK

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Dear Edward

Copyright © 2020 by Ann Napolitano

Hungarian translation © Frei-Kovács Judit

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FREI-KOVÁCS JUDIT

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 393 2

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

Nyomdai előkészítés DEVÍZIÓ Bt.
Nyomta és kötötte GENERÁL NYOMDA Kft., 2020
Felelős vezető Hunya Ágnes ügyvezető igazgató

2013. JÚNIUS 12.

7:45

A Newark repülőtér csillog-villog a nemrégiben lezajlott felújítás után. Az utasbiztonsági ellenőrzésnél álló sor minden fordulójában dézsás növények díszelnek, nehogy az utasok rájöjjenek, mennyit is kell várniuk. Emberek támaszkodnak a falnak, vagy ücsörögnek bőröndökön. Mindannyian hajnalban keltek; hangosan veszik a levegőt, és akadozva beszélnek a fáradtságtól.

Amikor az Adler család elér a sor elejére, belepakolják a tálcákba az elektronikai eszközöket és a cipőjüket. Bruce Adler leveszi a derékszíját, feltekeri, és gondosan elhelyezi a szürke műanyag tálcában a barna félcipője mellé. A fiai már hanyagabbak, tornacipők repülnek a laptopok és tárcák tetejére. A cipőfűzők kilógnak a közös tálca szélén, és Bruce képtelen megállni, hogy vissza ne túrja őket.

A mellettük lévő hatalmas, téglalap alakú táblán az áll: *Minden tárcát, kulcsot, telefont, ékszert, elektronikai eszközt, tablettát, fémtárgyat, cipőt, övet és ételt helyezzenek a biztonsági dobozokba! Mindenféle italt és csempészárut el kell dobni!*

Bruce és Jane Adler közrefogják a tizenkét éves fiukat, Eddie-t, miközben a testszkennert felé araszolnak. A tizenöt éves fiuk, Jordan mögöttük téblábol, nézi, ahogy a családja áthalad a gépen.

Aztán közli a szerkezetet kezelő utasbiztonsági ellenőrrel:

- Megtagadom az átvilágítást.
- Az ellenőr kérdő pillantást vet rá.
- Mit mondasz?

A fiú zsebre dugja a kezét, és megismétli:

– Nem vagyok hajlandó átmenni a kapun.

Az ellenőr elkiáltja magát, bár nem lehet tudni, kihez beszél:

– Van egy férfi megtagadónk!

– Jordan! – szól az apja a túlsó oldalról. – Mit művelsz?

A fiú megvonja a vállát.

– Ez egy teljes testre kiterjedő backscatter testszkenner. A legveszélyesebb és legkevésbé hatékony átvilágítószerkezet, amit a piacon kapni lehet. Olvastam róla, és nem megyek át rajta.

Bruce, aki tíz méterre áll a fiától, és tisztában van vele, hogy nem fogják visszaengedni a szkennerhez, hogy beszéljen vele, inkább befogja a száját. Nem szeretné, ha a fia még egy szót szólna.

– Állj félre, fiam! – mondja az utasbiztonsági ellenőr.
– Feltartod a sort.

Miután a fiú szót fogad, még hozzáteszi:

– Hadd mondjam el, hogy sokkal egyszerűbb és kellemebb átsétálni ezen a gépen, mint az, ha az a fickó megmotosz. Az efféle motozás mindenre kiterjed, ha érted, mire gondolok.

A fiú kisimítja a haját a homlokából. Jordan tizenöt centit nőtt egy év alatt, és csontsovány. Akárcsak az öcscsének és az édesanyjának, neki is hullámos a haja, és olyan gyorsan nő, hogy képtelenség kordában tartani. Az apjának rövid, ősz haja van. Bruce huszonhét éves korában őszült meg, abban az évben, amikor Jordan született. Előszeretettel bök a halántékára, és közli a fiával: „Látod, mit tettél velem?” A fiú tisztában van vele, hogy az apja rászegezi a tekintetét, mintha megpróbálna józan észet sugározni felé a levegőn keresztül.

– Négy okom is van arra, hogy ne menjek át ezen a gépen – feleli Jordan. – Szeretné hallani őket?

Úgy tűnik, az ellenőrt szórakoztatja a helyzet, és már nem ő az egyetlen, aki a fiúra figyel; a körülöttük álló utasok is mind őket hallgatják.

– Te jó ég! – motyogja Bruce maga elé.

Eddie Adler megfogja az anyukája kezét, egy év óta először. Miközben nézte, ahogy a szülei összepakolnak a New Yorkból Los Angelesbe költözés – ahogy az apja nevezte, a „nagy zűrzavar” – előtt, felkavarodott a gyomra. Most érzi, ahogy fortyogni kezdenek a belei, és azon gondolkodik, van-e a közelben mosdó.

– Mellette kellett volna maradnunk – jegyzi meg.

– Minden rendben lesz – mondja az anyja, legalább anynyira saját magának, mint Eddie-nek. A férje le sem veszi a tekintetét a fiáról, ám ő képtelen odanézni. Inkább a tapintható élvezetre összpontosít, ahogy a kislánya keze a tenyerébe simul. Úgy hiányzott neki! Azt gondolja: *Olyan sok minden megoldódna, ha gyakrabban fognánk meg egymás kezét.*

A biztonsági őr felsóhajt.

– Ne kímélj, fiam! – mondja.

Jordan felemeli a kezét, és számolni kezdi az ujján.

– Egy: lehetőleg nem teszem ki a testemet sugárzásnak. Kettő: nem hiszek abban, hogy ez a technológia hatékony eszköz a terrorizmus ellen. Három: undorítónak tartom, hogy a kormány fényképet akar készíteni a golyóimról. És négy – levegőt vesz –: úgy vélem, hogy a testtartás, amit fel kell vennünk, amikor belépünk ebbe a gépbe, feltartott kézzel, mintha ki akarnának rabolni, azt a célt szolgálja, hogy gyengének és megalázottnak érezzük magukat.

A biztonsági őr már nem mosolyog. Körülnéz. Kezd aggodni, hogy ez a fiú bolondot csinál belőle.

Crispin Cox a kerekesszékeében ücsörög a közelben,

és arra vár, hogy a biztonságiak átkutassák a székét robbanószerkezt után. Az idős férfi éktelenül dühös emiatt. Még hogy átkutatni a kerekesszékét robbanószerkezt után! Ha maradt volna még elég levegő a tüdejében, bizonyára visszautasítaná az eljárást. Mit képzelnek magukról ezek az idióták? És mit képzelnek róla? Hát nem elég szörnyű, hogy ebben a székben kell ülnie, és egy ápolónővel kell utaznia? Azt morogja maga elé:

– Motozzák már meg azt a szerencsétlen gyereket!

Az idős férfi évtizedeken át maga is parancsokat osztogatott, amelyeket szinte soha nem tagadtak meg. Tenor hangja áttöri az utasbiztonsági ellenőr döntésképtelen tehetetlenségét, mint egy fekete öves karatés keze a téglát. Egy másik ellenőrhöz küldi Jordant, aki közli vele, hogy álljon terpeszbe, és nyújtsa ki a karját. A családja rémülten nézi, ahogy a férfi durván végigtapogatja a fiú lábát.

– Mennyi idős vagy? – kérdezi a biztonsági őr, amikor abbahagyja a motozást, hogy felhúzzon egy gumi-kesztyűt.

– Tizenöt.

A férfi elhúzza a száját.

– Gyerekek szinte soha nem csinálják ezt.

– Miért? Kik csinálják?

– Főként hippik – válaszolja a férfi, majd egy pillanatra elgondolkodik. – Vagy olyanok, akik régen hippik voltak.

Jordannek nagyon kell koncentrálnia, hogy ne mozduljon meg. Az ellenőr végigtapogatja a farmere derékvonalát, és ez csiklandozza.

– Lehet, hogy felnőtt korban én is hippi leszek.

– Végeztem, fiam – jelenti ki a biztonsági őr. – Kifelé!

Jordan mosolyogva csatlakozik a családjához. Elveszi a tornacipőjét az öccse kezéből.

- Menjünk! – közli. – Nehogy lekéssük a gépet!
– Erről később még beszélünk – mondja Bruce.

A két fiú megy elöl. Ezen a folyosón ablakok is vannak, így New York felhőkarcolói jól látszanak a háttérben – az acélból és üvegből álló, emberkéz alkotta hegyek belevesznek a kék égboltba. Jane és Bruce önkéntelenül is azonosítja a helyet, ahol egykor az ikertornyok magasodtak, ugyanúgy, ahogy az ember nyelve akaratlanul is a kihúzott fog helyére vándorol. A fiaik, akik kisgyermekek voltak, amikor az épületek leomlottak, egyszerűen nyugtazzák a látványt.

– Eddie! – szólal meg Jordan, és a két fiú jelentőségteljesen egymásra néz.

A testvérek könnyedén képesek olvasni egymás gondolataiban; a szüleik gyakran elképedve figyelik, ahogy a két fiú egy szó nélkül lefolytat egy teljes beszélgetést, és valamilyen döntésre jut. Mindig is egységként működtek, és mindent együtt csináltak. Bár az elmúlt évben Jordan kissé visszahúzódott. Ahogy most kimondta az öccse nevét, azzal azt súgta: „Itt vagyok. Mindig visszajövök.”

Eddie belebokszol a bátyja karjába, és előreszalad.

Jane óvatosan lépked. A keze, amelyet a kisebbik fia nemrég elengedett, ernyedten himbálózik az oldala mellett.

A kapunál tovább kell várakozniuk. Linda Stollen, egy fehérbe öltözött, fiatal nő besiet a gyógyszerárba. Izzad a tenyere, és úgy kalapál a szíve, mintha ki akarna ugrani a mellkasából. Éjfélkor szállt le a gépe Chicagóból, és az elmúlt órákat egy padon töltötte, ahol megpróbált ülni szunyókálni, a mellkasához szorítva a táskáját. A lehető

legolcsóbb repülőjegyet választotta – ezért kellett útba ejtenie a Newarkot –, és útban a repülőtér felé közölte az apjával, hogy soha többet nem kér tőle pénzt. A férfi határozni kezdett, a térdét csapkodta, mintha élete legjobb viccét hallotta volna. Ám Linda komolyan gondolta. Ebben a pillanatban két dolgot tud biztosan: hogy soha többé nem tér vissza Indianába, és nem kér semmit az apjától meg a harmadik feleségétől.

Az elmúlt huszonnégy órában Linda most keres fel másodszor egy gyógyszertárat. Belenyúl a táskájába, és megérinti a terhességi teszt dobozát, amelyet még South Bendben vásárolt. Ezúttal csak egy pletykaújságot, egy zacskó csokis cukorkát és egy diétás üdítőt választ, majd odamegy a pénztárhoz.

Crispin Cox tovább hortyog a kerekesszékeiben, a teste csont és bőr: sivár origami. Az ujjai időnként meg-megremegnek, mintha apró madarak lennének, amelyek küszködve próbálnak felreppenni. Az ápolónője, egy bozontos szemöldökű, középkorú nő a közeli széken reszeli a körmét.

Jane és Bruce egymás mellett ülnek a kék repülőtéri székeken, és vitatkoznak, bár ezt senki sem gyanítja a közeliükben tartózkodók közül. Rezzenéstelen arccal, halkán beszélgetnek. A fiúk négyes készültségnek nevezték ezt a fajta szülői nézeteltérést, és egyáltalán nem aggódtak miatta. A szülei valóban csörtéznek, de ez sokkal inkább kommunikációnak számít, mint veszekedésnek. Keresik a megegyezést, nem támadnak.

Bruce így szól:

– Ez veszélyes helyzet volt.

Jane finoman megrázza a fejét.

– Jordan még csak egy gyerek. Nem tettek volna vele semmit. Csak élt a jogaival.

– Olyan naiv vagy! Visszabeszélt, és ebben az országban ezt nem veszik jó néven, mindegy, mi áll az alkotmányban.

– Te tanítottad arra, hogy álljon ki magáért.

Bruce összeszorítja a száját. Szeretne vitatkozni, de nem tud. Otthon tanítja a fiúkat, és az oktatásuk során mindig hangsúlyozza a kritikus gondolkodás jelentőségét. Eszébe jut egy nemrégiben elhangzott kiselőadása arról, hogy a szabályokat nem szabad kész tényként elfogadni. „Kérdőjelezzetek meg mindent!”, mondta a fiúknak. „Mindent.” Heteken át mérgelődött a Columbia Egyetem fejesek az idiotizmusán, amiért nem voltak hajlandók kinevezni egyetemi tanárnak, mert nem járt el a koktélpártijaikra. Azt kérdezte a tanszékvezetőtől: „Mégis mi köze a matematikához a részeg nagyszájúaknak?” Azt akarja, hogy a fiai a fejeseket is megkérdőjelezzék, de még ne most. Kissé máshogy kellett volna megfogalmaznia a kinyilatkoztatását: „Kérdőjelezzetek meg mindent, amikor majd felnőtök, tökéletesen tisztában lesztek a képességeitekkel, és már nem laktok otthon, hogy ne kelljen végignéznem, és aggódnom miattatok!”

– Nézd azt a nőt! – szól Jane. – Kis csengettyűk vannak a szoknyája szegélyére varrva. El tudod képzelni, hogy olyasmit hordj, ami csilingelni kezd, valahányszor lépsz egyet? – Megrázza a fejét, amit gúnyos gesztusnak szán, de inkább csodálatnak tűnik. Nagyon is el tudja képzelni, hogy apró csengettyűk csilingelésének a kíséretében sétáljon. Hogy minden egyes lépése zenéljen, és magára vonja az emberek figyelmét. Jane farmerben van, és az „írókardigánjában”. Ma reggel kényelmesen akart felöltözni. Vajon ez a nő hogyan akart felöltözni?

A rémület és a zavar, amely az átvilágítószervezetnél történtek miatt görcsbe rándította Bruce testét, kezd el-

párologni. A férfi megdörzsöli a halántékát, és elmormol egy zsidó-ateista hálaimát, hogy nem keletkezett olyan fejfájása, amitől a koponyájában lévő mind a húszonkét csont lüktetni kezd. Amikor az orvos megkérdezte, tudja-e, hogy mi váltja ki a migrénjét, felhorkant. A válasz világos és egyértelmű: a fiai. Számára az apaság rettegek sorozata. Amikor a fiúk kisbabák voltak, Jane mindig azt mondta, úgy veszi őket a kezébe, mintha hús-vér kézigránátok lennének. Azóta is azon aggódik, hogy talán mégis azok. A fő ok, amiért beleegyezett abba, hogy Los Angelesbe költözzenek, az, hogy a filmstúdió bérelt nekik egy kertes házat. Bruce azt tervezi, hogy a négy kerítés közé óvatosan leteszi a kis gránátjait, és ha bárhová el akarnak menni, szükségük lesz rá, hogy elvigye őket. New Yorkban egyszerűen csak beszállnak a liftbe, és már kint is vannak.

Ellenőrzi őket. A terem túlsó végében olvasnak, a szolid függetlenség jeleként. A kisebbik fia felpillant. Eddie is aggódós. Összeakad a pillantásuk, két eltérő változata ugyanannak az arcnak. Bruce széles mosolyt varázsol az arcára, megpróbálja elérni, hogy a fia ugyanígy tegyen. Sürgető vágyat érez, hogy boldognak lássa őt.

A csengő szoknyás nő besétál apa és fia közé, elvágja a kapcsolatot. A csengők minden lépésnél megcsörrennek. Magas, erős testfelépítésű, filippínó nő. Apró gyöngyök díszítik a sötét haját. Énekelget magában. Halkan, de telehinti a helyiséget a szavaival, mintha virágszirmok lennének: „Dicsőség, hála, halleluja, szeretet.”

Egy fekete bőrű, egyenruhás katona áll az ablaknál, háttal a váróteremnek. Százkilencvenöt centiméter magas, és olyan széles, mint egy kétajtós szekrény. Benjamin Stillman jelentős helyet foglal el a helyiségben, ami igazán tágasnak mondható. Hallgatja az éneklő nőt;

a hangja a nagymamájára emlékezteti. Pontosan tudja, hogy a nagyanyja, akárcsak a testszkenner, átlát majd rajta abban a pillanatban, hogy rászzegezi a tekintetét a Los Angeles-i repülőtéren. Látja majd, mi történt a Gavinnel folytatott verekedés során, a golyó helyét, amely két héttel ezelőtt az oldalába fúródott, és a kolosztómiás zacskót, amely most eltakarja a lyukat. A nagyanyja előtt – bár Benjamins arra képezték ki, hogy rejtőzködjön, és valóban egész életében eltitkolta az igazságot mindenki előtt, beleértve saját magát is – nyitott könyv volt. Ám jelen pillanatban békét lel a dal apró foslányaiban.

A repülőtársaság egyik alkalmazottja belép a terem ajtaján, egy mikrofonnal a kezében. Finoman oldalra billenti a csípőjét. A kapunál álló munkatársak egyenruhája általában túl szoros vagy éppen túl bő, ám az övé tökéletesen áll rajta, mintha személyesen rá szabták volna. A haja tökéletes kontyba simul, a rúzs vörös és csillogó.

Mark Lassio, aki éppen SMS-ben küld utasításokat az üzletársának, felpillant a székről. Harminckét éves, és az elmúlt három évben két cikk jelent meg róla a *Forbes* magazinban. Határozott álla és kék szeme van, amellyel tükélyre fejlesztette a fenyegető pillantását, valamint rövid, zselézett haja. Az öltönye matt szürke, olyan árnyalat, amely visszafogott, mégis drága benyomást kelt. Mark végigméri a nőt, és érzi, ahogy a feje forogni kezd, mint egy lapátkerék, megszedül a tegnapi whiskytől. Kihúzza magát a széken, és minden figyelmét a nőre összpontosítja.

– Hölgyeim és uraim! – mondja a nő. – Üdvözlöm önöket a 2977-es, Los Angelesbe induló járaton! Megkezdjük a beszállást.

A repülőgép egy Airbus A321-es. Fehér bálna, kék csíkkal az oldalán. Száznolcvanhét utasnak ad helyet, az ülések a központi folyosó két oldalán helyezkednek el. Az első osztályon a folyosó mindkét oldalán két-két terebélyes ülés helyezkedik el, míg a turistaosztályon oldalanként három ülés található. Erre a járatra minden hely elkelt.

Az utasok lassan araszolnak a bejárat felé; apró táskák verdesik a térdüket, tele azokkal a tárgyakkal, amelyeket túl értékesnek vagy nélkülözhetetlennek tartanak ahhoz, hogy feladják a csomagokkal. Az első dolog, amit a fedélzetre érve észrevesznek, a hőmérséklet. Olyan hideg van, mint egy hűtőkamrában, és a légkondicionáló ventilátora folyamatos, elítélő hurrogást hallat. A csupaszon érkező karokat hamarosan libabőr, majd nem sokkal később pulóver borítja.

Crispin ápolónője buzgón sertepertél a férfi körül, miközben az átül a kerekesszékből az első osztályú ülésre. Az idős úr ébren van, és az ingerültsége a tetőfokára hág. Az egyik legrosszabb dolog abban, ha valaki beteg, hogy ez feljogosít másokat – vadidegeneket – arra, hogy szemrebbenés nélkül tapogassák. Az ápolónő lenyúl, és megfogja a férfi combját, hogy kényelmesen elhelyezze. *A combját!* Crispin lába régen tárgyalótermekben lépdelt, felszántotta a squashpályát a klubban, és lesiklott a gyémántpályán Jackson Hole-ban. És most egy nő, akit Crispin meglehetősen középszerűnek talál, nyugodtan inzultálhatja a tenyerével. Lesöpri a lábáról a nő kezét.

– Nem kértem segítséget. Üljön le egy nyavalyás ülésre!

Benjamin lehajtott fejjel lép be a repülőbe. New Yorkba katonai géppel érkezett, több mint egy éve most utazik először kereskedelmi járattal. Azért tudja, mire számíthat: kényelmetlenségre. 2002-ben automatikusan átültették

volna az első osztályra, és az egész repülő egy emberként tapsolt volna, amikor megpillantja. Most mindössze egy utas kezd tapsolni, majd még néhányan csatlakoznak. A taps ide-oda ugrál, mint egy kacszázó kő a tó felszínén, mielőtt lesüllyedne a sötét csendbe. A zaj, amíg tart, bizonytalan, kissé zavartnak hat.

– Köszönjük a szolgálatát! – suttogja egy fiatal nő. A katona lazán tiszteleg, majd leül a turistaosztályon lévő ülésére.

Az Adler család szétválík az ajtónál. Jane int a fiainak és a férjének, akik elötte állnak, majd görnyedt vállal elsiet az első osztályra. Bruce egy pillanatra a felesége után néz, majd a gép hátuljába tereli Jordan esetlen végtagjait és Eddie-t. Ahogy elhaladnak a sorok mellett, nézi az ülések számát, és kiszámolja, hogy huszonkilenc sor fogja elválasztani őket Jane-től, aki korábban megígérte, kicserélteti a jegyét, hogy mellettük ülhessen. Bruce-nak rá kellett jönnie, hogy a felesége ígéretei vajmi keveset érnek, ha munkáról volt szó. Mégis minden alkalommal úgy dönt, hogy hisz neki, és ezzel a csalódást választja.

– Melyik sorban ülünk, apa? – kérdezi Eddie.

– A harmincegyedikben.

Az utasok előveszik a rágcsálnivalót meg a könyveket, és bedugják őket az elöttük álló ülésen lévő zsebbe. A fedélzet hátsó részében indiai étel illata terjeng. Akik olyan gyakran főznek, mint Bruce, beleszippantanak a levegőbe, és azt gondolják: római kömény. Jordan és Eddie azon vitakoznak, hogy ki üljön az ablak mellé – az apjuk magának követeli a folyosó melletti ülést, mert kell a hely a lábának –, amíg az idősebb fiú észre nem veszi, hogy elállják az utat, így a többi utas nem jut el a székéig, ezért hirtelen beadja a derekát. Abban a pillanatban, ahogy leül, megbánja ezt az érett döntést, úgy érzi, mintha csapdába

esett volna az apja és az öccse között. A lelkesedés – a hatalom –, amit a motozás után érzett, egy csapásra semmivé foszlik. Egy pillanatra igazi felnőttnek érezte magát. Most meg úgy érzi magát, mint egy ostoba kölyök, akit bepré-
seltek egy túl nagy székbe. Jordan úgy dönt, büntetésből legalább egy órán át nem szól Eddie-hez.

– Apa! – szólal meg Eddie. – Mire megérkezünk, az összes holmink az új házban lesz?

Bruce azon tűnődik, vajon mi miatt aggódhat a fia: a babzsákja, a zongorája, esetleg a plüsselefánt miatt, amivel időnként még mindig együtt alszik? A fiúk születésük óta a New York-i lakásban éltek. A lakásban, amit most kiadtak; ha Jane sikeres lesz, és úgy döntenek, hogy a nyugati parton maradnak, majd eladják.

– A jövő héten érkeznek meg a dobozaink – feleli Bruce. – De a ház bútorozott, úgyhogy remekül megleszünk.

A fiú, aki fiatalabbnak tűnik tizenkét évesnél, kinéz a mellette lévő, ovális ablakon. Elfehéredik az ujja, ahogy a tiszta műanyag felülethez nyomja.

Linda Stollen reszket a fehér farmerében és a vékony ingben. A jobbán ülő nő – lehetetlennek tűnő módon – mintha máris elaludt volna. Egy kék kendőt terített az arcára, és nekidönti a fejét az ablaknak. Linda koto-
rászni kezd az előtte álló ülés hátsó részén lévő zsebben, abban a reményben, hogy megtalálja a kötelező tartozéknak számító takarót, amikor a csengő szoknyás nő megáll a soruk mellett. Olyan hatalmas termetű, hogy amikor elhelyezkedik a folyosó melletti ülésen, a szoknyája ráomlik a karfára, így behatol Linda személyes terébe.

– Jó reggelt, drágaságom! – szól a nő. – Florida vagyok.

Linda visszahúzza a könyökét az oldalához, nehogy egymáshoz érjenek.

– Mint az állam?

– Nem „mint” az állam. Én magam vagyok az állam. Florida vagyok.

Édes istenem! – gondolja Linda. *Ez az út hatórás, és végig úgy kell tennem, mintha aludnék.*

– Hogy hívnak, drágaságom?

Linda habozni kezd. Ez egy nem várt lehetőség, hogy megadja a kezdő löketet az új énjének. Az a terve, hogy Kaliforniában Belindaként fog bemutatkozni. Ez is része annak, hogy tiszta lappal indul: önmaga egy továbbfejlesztett változata lesz, egy továbbfejlesztett névvel. Úgy döntött, hogy Belinda csábos nő lesz, akiből sugárzik a magabiztosság. Linda egy bizonytalan háziasszony, vastag bokával. Már mozdítja a nyelvét, készül. *Be-lin-da*. De a szája nem hajlandó megformálni a szótagokat. Megköszörüli a torkát.

– Férjhez fogok menni. Azért utazom Kaliforniába, hogy a barátom megkérhesse a kezemet. Meg fogja kérni a kezemet.

– Nos – felelte Florida gyengéd hangon –, ez aztán már valami.

– Igen – válaszolja Linda. – Igen, én is úgy vélem. – Ekkor veszi észre, hogy tulajdonképpen mennyire fáradt, és milyen keveset aludt tegnap éjjel. – Az, hogy „úgy vélem”, nevetségesen hangzik a szájából. Azon tűnődik, használta-e már egyáltalán élő beszédben.

Florida lehajol, hogy elrendezze a holmikat az óriási vászontáskájában.

– Én magam is voltam már néhányszor férjnél – jegyzi meg. – Talán többször is, mint néhányszor.

Linda apja háromszor nősült, az anyja kétszer ment

férjhez. Egyáltalán nem volt számára idegen, hogy valaki „néhányszor” megházasodjon, bár ő csak egyszer akart férjhez menni. Az volt a szándéka, hogy eltér a Stollen-mintától. Hogy jobb lesz.

– Ha megéheznél, drágaságom, rengeteg rágcsát hoztam. Hozzá sem akarok érni ahhoz a rémes ételhez, amit itt adnak. Már ha egyáltalán ételnek lehet nevezni.

Lindának megkordul a gyomra. Mikor is evett utoljára rendes ételt? Tegnap? Rámered a csokis cukorkákra, amelyek magányosan kukucskálnak az ülés zsebéből. Hirtelen támadt késztetéstől vezérelve, ami őt magát is meglepi, megfogja a zacskót, feltépi, és bekap néhány cukrot.

– Még nem árultad el a nevedet – mutat rá Florida.

Linda egy pillanatra abbahagyja a rágást.

– Linda.

A légiutas-kísérő – ugyanaz, aki köszöntötte őket a fedélzeten – végigsétál a folyosón, és ellenőrzi a fejek fölötti csomagtartót és a biztonsági öveket. Olyan, mintha belső zenére mozogna; lelassít, mosolyog, aztán tempót vált. Férfiak, nők egyaránt őt figyelik; a lebegő járása mágneses vonzerővel bír. A légiutas-kísérő egyértelműen hozzászokott a figyelemhez. Kinyújtja a nyelvét egy kisbabának, aki az anyukája ölében ül, és a kicsi gurgulázva nevetni kezd. Aztán megáll Benjamin Stillman folyosó melletti ülésénél, lehajol, és a fülébe súgja:

– Tájékoztattak az egészségügyi problémájáról, mert ezen a járaton én vagyok a vezető utaskísérő. Ha bármi segítésre lenne szüksége, kérem, ne habozzon a tudtunkra adni!

A katona összerezzen; kibámul az ablakon át a horizonton lebegő szürkességbe. Repülők, kifutópályák,

a nagyváros távoli, homályos képe, az autópálya, a tovasuhanó kocsik. Belenéz az utaskísérő szemébe, és rájön, hogy napok, lehet, hogy hetek óta kerüli a szemkontaktust az emberekkel. Az utaskísérőnek mézszínű a szeme; mélyen ül, és kellemes belenézni. Benjamin bólint, megborzong, majd nagy nehezen elfordul.

– Köszönöm – feleli.

Az első osztályon Mark Lasso gondosan elrendezi az ülése körüli területet. A laptopja, a krimije és az ásványvíze az ülés hátulján lévő zsebbe kerül. A telefonját a kezében tartja; a cipőjét levette, és betolta az ülés alá. A táskájában, amely elfektetve hever a feje fölötti csomagtartóban, irodai papírok, a három legjobb tolla, koffeintabletták és egy zacskó mandula várja. Azért utazik Kaliforniába, hogy lezárjon egy fontos üzletet, amelyen hónapok óta dolgozik. Hátrapillant a válla fölött, megpróbál lezsernek látszani. Bár ebben soha nem volt jó. Olyan férfi, aki egy háromezer dolláros öltönyben fest a legjobban. Ugyanolyan intenzitással mered az első és a turistaosztályt elválasztó függönyre, amellyel beleveti magát az edzésbe, a romantikus vacsorákba vagy az üzleti prezentációkba. Az irodában csak úgy hívják: a Kalapács.

A légiutas-kísérő érthető okokból felkelti az érdeklődését, de többről van szó pusztán szépségnél. Abban a mágikus, csillogó korban jár – Mark úgy becsüli, huszonhét lehet –, amikor egy nő fél lábbal még a fiatalságát tapossa, féllal pedig már a felnőttkorban jár. Valahogy képes egyetlen végtelen, virágzó pillanatba tömöríteni a bársonyos bőrű tizenhat éves lány és a sokat megélt negyvenéves nő benyomását. És ez a bizonyos nő szinte lángol, mint egy égő ház. Mark régóta, talán még soha nem látott olyasvalakit, akiben ennyire összhangban lettek volna

a sejtek, a gének és a biológiai adottságok. Ugyanazok a dolgok vannak meg benne, mint a többiekben, de valahogy mindet „bekapcsolta”.

Amikor a légiutas-kísérő végül belép az első osztályra, Mark sürgető késztetést érez, hogy kikapcsolja a biztonsági övét, megragadja a nő kezét, átkarolja a derekát, és salsázni kezdjen vele. Nem tud salsázni, de szinte biztos benne, hogy a fizikai érintkezés megoldaná a problémát. Ez a nő egy hús-vér Broadway-musical, míg ő – jön rá hirtelen – csak és kizárólag alkoholgőzön és perecen él. Lepillant a kezére, amely hirtelen elernyed. Nem elképzelhetetlen számára, hogy megragadja a nő derekát, és táncra perdüljön. Tett már ilyesmit korábban is; a pszichológusa „fellángolásnak” hívja ezeket a vakmerő lépéseket. Bár hónapok óta nem volt efféle fellángolása. Leszokott róla.

Amikor újra felpillant, az utaskísérő már a gép elejében áll, és felkészül, hogy elmondja a biztonsági utasításokat. Sok utas kihajol a folyosóra, pusztán azért, nehogy szem elől tévessze, és meglepve állapítják meg, hogy évek óta nem figyeltek már így senkire.

– Hölgyeim és uraim! – A nő hangja betölti a levegőt.
– A nevem Veronica, és én vagyok a vezető utaskísérő. Az első osztályon találhatnak meg, míg a munkatársaim, Ellen és Luis – rámutat egy nőre, aki az ő halványabb változata (világosabb barna haj, sápadtabb bőr) és egy kopasz, alacsony férfit – a turistaosztályon dolgoznak. A kapitány és a teljes személyzet nevében köszöntöm önöket a fedélzeten. És most arra kérem önöket, győződjenek meg róla, hogy az ülésük és a tálcájuk függőleges helyzetben van. Ettől a pillanattól kezdve mindenféle elektromos eszköznek kikapcsolt állapotban kell lennie. Hálásan köszönjük az együttműködésüket!

Mark engedelmesen kikapcsolja a telefonját. Általában csak bedugja a zsebébe. Érzi, hogy dagadni kezd a mellkasa, amiért megtett valamit valakinek.

Jane Adler, aki mellette ül, élvezettel szemléli a megbűvölt utasokat. Úgy gondolja, egy ideig ő maga is határozottan bájos volt a húszas éveiben, amikor megismerkedett Bruce-szal, de soha meg sem közelítette Veronica erotikus kisugárzását. Az utaskísérő most bemutatja, hogyan kössék be a biztonsági övet, és a Wall Street-i fickó úgy tesz, mintha még életében nem hallott volna biztonsági övről, arról nem is beszélve, hogyan kell használni.

– A gépen számos vészkijárat található – tájékoztatja őket Veronica. – Kérem, szánjanak rá néhány másodpercet, hogy megkeresik az önökhöz legközelebb esőt. Ha el kell hagynunk a repülőgépet, bekapcsol a padlóvilágítás, amely a kijáratokhoz vezeti önöket. Az ajtók úgy nyílnak ki, ha a nyíl irányába húzzák a fogantyút. Mindegyik ajtó fel van szerelve egy felfúvódó csúszdával, amely egyben mentőcsónakként is működik.

Jane tisztában van vele, hogy a férje valahol a háta mögött már rég feltérképezte a kijáratokat, és kiválasztotta, melyik felé terelje a gyerekeket vészhelyzet esetén. Azt is érzi, ahogy Bruce rosszállóan forgatja a szemét a felfúvódó csúszdák hallatán. A férje a számok révén fogadja be a világot – és így dönti el, mi igaz –, és statisztikailag még soha senki nem élt túl egy repülőszerencsétlenséget a felfúvódó csúszdák segítségével. Ez pusztán mese habbal, amelynek az a célja, hogy hamis biztonságérzetbe ringassa az utasokat. Bruce nem hisz a mesékben, de úgy tűnik, sok ember kedveli őket.

Crispin azon tűnődik, vajon miért nem volt egyik feleségének sem olyan teste, mint ennek a légiutas-kísérőnek. Egyik asszonynak sem volt említésre méltó hátsója. *Talán*

a fiatal férfiak a vékony lányokra hajtanak, gondolja, és évekbe telik, mire az ember elkezd értékelné a párnát az ágyában. Egyáltalán nem vonzódik ehhez a nőhöz; az unokáival lehet egykorú, és Crispinnek nem maradt tűz az ágyékában. Gusztustalan tréfának érzi a pusztá gondolatot is, hogy két ember vonaglik egy ágyban. Persze fiatalabb korában ő maga is sok időt töltött ennek a tréfának hódolva. Miközben forró fájdalom nyilall a felsőtestébe, megragadja a karfát, és rájön, hogy a magánélete minden fontos fejezete gyűrött lepedőkön kezdődött és zárult le. Minden felesége, a jövődöbelik és az exek, a hálószobában folytatták le a tárgyalásokat.

Nálam maradnak a gyerekek.

Júniusban esküszünk meg a klubban.

Megtartom a nyaralót.

Fizesd ki a számláimat, vagy elmondom a feleségednek!

Rámered Veronicára, aki éppen azt magyarázza, hogyan lehet felfújni egy mentőövet egy szívószál segítségével. *Talán, ha kicsivel súlyosabb nőket választottam volna, gondolja, tovább mellettem maradnak.*

– Emlékeztetjük önöket – folytatja az utaskísérő, miközben lassan elmosolyodik –, hogy ez egy nemdohányzó járat. Ha bármi kérdésük lenne, forduljanak bizalommal a személyzet bármelyik tagjához! A Trinity Airlines nevében is kívánok – elidőzik ennél a szónál, belefújja a levegőbe, mint egy szappanbuborékot – önöknek kellemes utazást!

Veronica kilép a képből, és fókuszpont híján az utasok belemerülnek a könyveikbe és magazinjaikba. Néhányan lehunyják a szemüket. A ventilátorok hangosabb surrogásba kezdenek. Részben azért, mert a fejük fölül jön, részben pedig azért, mert jeges légfuvallatokkal társul, az emberek kényelmetlenül érzik magukat a zajtól.

Jane Adler összehúzza magán a kardigánt, és előnti a lelkiismeret-furdalás, amiért az utazás előtt nem végzett a forgatókönyvvel. Utál repülni, és most a családjától elválasztva kell ülnie. *Ez a büntetésem, gondolja. A lustaságomért, a hanyagságomért, amiért ezt a hülye feladatot tartom most a legfontosabbnak.* Sokáig egy New York-i tévésorozatnak írt, részben azért, mert így nem kellett utazgatnia. És most itt van, megragadott egy újabb esélyt, egy újabb állást egy újabb repülőúttal.

Követi a gondolatok jól ismert útját; amikor ideges, visszajátssza az élete egy-egy pillanatát, talán azért, hogy meggyőzze magát, van múltja. Vannak emlékei, ami azt jelenti, hogy a jövőben is lehetnek. Ő és a húga szaladnak a lapos kanadai tengerparton; csendesen megosztoznak az útságon az apjával a konyhaasztal mellett; egy nyilvános parkban pisil, miután túl sok pezsgőt ivott egy egyetemi bulin; nézi Bruce-t, aki elgondolkodva ráncolja a homlokát egy West Village-i utcáson; fájdalomcsillapítás nélkül megszüli a kisebbik fiát egy forró vizes kádban, és elképedve hallgatja, miféle tehetetlen hangok törnek fel a tüdejéből. Itt van még a hét kedvenc regénye, amit gyerekkora óta őrizget, és a legjobb barátnője, Tilly. A ruha, amit minden fontos megbeszélésen visel, mert összeszedettnek és karcsúnak érzi magát benne. Ahogy a nagyanya csücsörít, és csókot dob neki, majd éneklő hangon köszön: „Szia, szia!”

Jane kalandozik az üres és a jelentőségteljes emlékek között, megpróbálja elterelni a figyelmét arról, hol van, és hová tart. Az ujjai önkéntelenül megtalálják a pontot a kulcscsontja alatt, ahol az üstökös alakú anyajegye van, és benyomja. Gyerekkora óta megvan ez a szokása. Megnyomja, mintha ezzel kapcsolatot teremthetne a valódi, igaz önmagával. Addig nyomja, amíg fájni nem kezd.

Crispin Cox kinéz az ablakon. A New York-i orvosok – a legjobb orvosok New Yorkban, és ennél többet nem lehet elvárni – meggyőzték, hogy érdemes alávetnie magát egy kezelésnek egy Los Angeles-i speciális klinikán. „Kívül-belül ismerik a ráknak ezt a fajtáját – mondta a New York-i doktor. – Kísérleti gyógyszeres kezelést kap.” Crispin észrevette, hogy az orvosnak különös fény gyúl a tekintetében. Nem akarták, hogy meghaljon, hogy alulmaradjon, mert ez azt jelentette volna, hogy egy nap ők is alulmaradhatnak. „Egy nagy ember harcol. Nem adja fel. Lángol, mint egy istenverte máglya.” Crispin bólintott, mert csak természetes, hogy legyőzi ezt a nevetséges betegséget. Természetes, hogy nem fogja maga alá gyűrni. Ám egy hónappal ezelőtt elkapott egy vírust, ami elszívta minden energiáját, és ezzel együtt aggodalommal töltötte el. Egy új hang szólalt meg a fejében, amely baljós dolgokat súgott, és megingatta a korábbi magabiztosságát. A vírus eltűnt, de a nyugtalanság megmaradt. Azóta szinte el sem hagyta a lakását. Amikor felhívta az orvos, hogy a repülés előtt megbeszéljenek egy utolsó időpontot egy vérvételre, azt mondta, túl elfoglalt. Igazság szerint félt, hogy a vérképéből kiderül, hogyan érzi magát. Mindössze annyiban engedett ennek az új keletű, kellemetlen nyugtalanságnak, hogy felbérelt egy ápolónőt, aki elkíséri az útra. Egyáltalán nem szeretett volna egyedül maradni az égben.

Bruce Adler ránéz a fiaira; semmit sem lehet leolvasni az arcukról. Rátalál az ismerős gondolat, hogy túl öreg, és nem áll hozzájuk elég közel, így már nem tud kiigazodni rajtuk. Néhány nappal azelőtt, miközben asztalra vártak a kedvenc kínai éttermükben, Bruce nézte, ahogy Jordan megpillant egy vele egykorú lányt, aki belépett a családjával. A két kamasz egy pillanat alatt végigmérte egymást,

oldalra billentett fejjel nézték a másikat, aztán Jordan arca – mintha kettéhasadt volna – felragyogott a széles mosolytól. Mintha mindenét felkínálta volna annak az idegennek: a vidámságát, a szeretetét, az agyát, a teljes figyelmét. Olyan arcát mutatta meg annak a lánynak, amit Bruce, aki a születése óta minden áldott nap figyelte a fiát, még egyszer sem látott. Azt sem tudta, hogy létezik.

Benjamin fészkelődik a kényelmetlen ülésben. Azt kívánja, bárcsak a pilótafülkében lehetne, a csukott ajtó mögött. A pilóták úgy beszélnek, mint a katonák, megszabott kódokkal, tömör pontossággal. Elég lenne néhány percig hallgatnia, ahogy a felszállásra készülnek, és enyhülne a mellkasát szorító feszültség. Egyáltalán nem szerte a csevegéssel keveredő hortyogás hangját, ami körülvette. Volt valami zűrzavar a civilek viselkedésében, ami idegesítette. A mellette ülő fehér nőnek tojásszaga volt, és kétszer is megkérdezte tőle, hogy Irakban szolgált, vagy „azon a másik helyen”.

Linda észreveszi, hogy egy különös és fárasztó hasizomgyakorlatba kezd, miközben megpróbál elhúzódni Florida terebélyes testétől anélkül, hogy hozzáérne a másik oldalán alvó utashoz. Úgy érzi magát, mint a pisai ferde torony. Azt kívánja – a ferde hasizmával együtt –, hogy bárcsak több csokit vett volna. *Majd Kaliforniában Garyvel többet eszem*, gondolja, és felvidul a gondolattól. Tizenkét éves kora óta fogyókúrázik, és egészen eddig a pillanatig meg sem fordult a fejében, hogy megszabaduljon ettől a béklyótól. A soványság mindig alapvető követelménynek tűnt számára, de mi van, ha nem az? Megpróbálja elképzelni magát érzéken és szexin.

Florida ismét énekelni kezd, a hangja valahonnan a mellkasa mélyéről érkezik, és olyan halkán, mintha csak duruzsolna. Körülötte, mintha a nő hangja hívná életre,

a repülőgép motorja berregni kezd. A gép megrándul és előrelendül, miközben Florida tovább dúdolgat. Mint egy dallamszökőkút, eláraszt mindenkit a közelében. Linda összeszorítja az ölében fekvő kezét. Jordan és Eddie, a csendes viszályuk ellenére, összeérintik a vállukat, hogy megnyugtassák egymást, miközben a gép gyorsulni kezd. Az utasok, akik könyvet vagy újságot tartanak a kezükben, most nem olvasnak. Azok, akiknek le van hunyva a szeme, nem alszanak. Mindenki éberrel figyel, miközben a gép elemelkedik a földtől.